

Но ето скоро въ тъмнината
Показаха се изъ кревата

Онѣзъ плъзливитѣ гадини
И се наредиха въ дружини,
Единъ качи се на часа
На чичо Мичо на носа.

—Какво е туй! О, Боже мой!
Завика чичо безъ покой,
Съ разтупкано отъ страхъ сърце
И грабна брѣмбара въ рѣцѣ.